

— Loģu ~~var~~ izlabot, bet tas maksās!.

— Jā, ~~arī~~ ~~var~~!

— ~~Arī~~ var, bet tas maksās dārgāk!...

Vīrs un velns

GANDRĪZ PASAKA

Vīrs tirumā novāc rudzus. Iet garām velns un jautā:

— Kalmīn, ko tu tur dari?

— Vai tad neredzi — rudzus plauju, — vīrs atbild.

— Labi, — velns šim saka. — Tu novāc rudzus, bet man atstāj to, kas paliks pārī!

— Iebildumu nav! — vīrs nosmīn. — Bet ko tu man par to dosi?

— Es tev došu brīvas dienas, — velns apsolā.

— Lai iet! — vīrs prēcājas, ka nepārko dabūs brīvas dienas.

Otrā rītā velns atkal klāt:

— Nu, vai rudzus jau novāci?

— Kā tad ka novācu! — vīrs steigdz atbildēt, lai gan vēl puse lauka pilna ar stātniem.

— Nu, tad jau tu vari atpūsties, bet tas, kas uz lauka, pieder man!

Vīrs nu pūšas līdz vasarāja plaujai, bet pusi rudzu lauka pievāc velns.

Kad sākas vasarāja plauja, velns lerodas otrreiz:

— Ei, kalmīn, ko tu tur atkal dari?

— Vai tad neredzi — plauju vasarāju! — vīrs atbild.

— Nu, kā tad būs — to, kas paliks pārī, dosi man?

— Mierīgi! Uz tādiem pašiem noteikumiem! — vīrs saka, domādams, ka šoreiz pārī jau nu nekas nepaliks.

Otrā dienā velns lerodas jau mazā gaismnā:

— Nu, vai gribi saņemt brīvas dienas?

— Protams, ka gribu! — vīrs atbild un guļ, kājas atspēris.

Bet velns pagrem to, kas uz lauka palicis: divas plaujmašīnas, vienu kombainu un piecas salmu kaudzes.

Kad sākas kartupeļu novākšana, velns klāt trešo reizi:

— Nu, kas ir, kalmīn, vai negribi pagulēt?

— Protams, ka gribu! — vīrs jau domā par siltu guļiņu.

— Nu tad proties — kas paliks, tas mans! — velns prom.

Vīrs rauj, ko māc, — kartupeļi vien pa gaisu jūk!

Kad atskrien velns, lauks izskatās tīrs. Vīrs prēcājas — nu gan velns nekā nedabūs — un apmierināts dodas guļā.

Nedēļu nogulējis, vīrs paskatās: lauks pilns ar rudens lietū noskalotiem kartupeļiem. «Ak, tu velns!» domā vīrs. «Atkal mani piešmauca! Kas tas tāds par velnu?» Sāk klausnāt apkārt, neviens neko neziņā. Bet tad kāds pajautā, ko velns esot solījis.

— Viņš man piesolīja brīvas dienas, — vīrs atbild. — Pašā darba laikā brīvas dienas! Jūs varat iedomāties?!

— Ak, brīvdienas darba laikā? — vīri saprotoši smaida. — Tad jau tas būs bijis stīnkuma velns, tas pats, kas šur tur arī cītās vietās sagrābis nenovāktus laukus un lietū pamestu tehniku.

S. ANTONS.

— VISPIRMS JUMS SAPUVA BURKĀNI, TAD KĀPOSTI, BET PĒC TAM ARĪ KARTUPEĻI!
— KATRAM DĀRZENIM SAVS LAICIŅŠ...

I. Melgaiļa zīm.

— VAI JŪS ESAT CIETIS AVĀRIJUI
— NĒ, KAPITĀLO REMONTU.

M. Bišofa zīm.

— NU, KĀ GĀJA PA SANATORIJUI
— TĀ JAU NEKAS, TĪKAI ATMOSFĒRA TUR VAREJA BŪT VESELĪGĀKA: VISĀDI SLIMIE BIJA SABRAUKUŠI...

M. Muizules zīm.

B
R
I
N
U
M
P
U
T
N
S

Sensenos laikos nezin no kurienes un nezin kāpēc uz Vīriem atskrēja brinumputns. Mājauki ķērkdams, tas uzlaidās uz kolhoza «Lidums» mehāniskās darbnīcas jumta. Mināto ēku tobrīd pārbūvēja Alūksnes starpkolhozu celtniecības organizācijas vīri. Izdzirdusi ķērksanu, viņi pacēla galvas un pārsteigumā ieklīdzās:

— Vai, tāds ērms gan vēl nav redzēts! Papīra spāni un papīra astel!

Redzēdams, ka šo apbrīno, brinumputns pagrozīja asti, izstiepa kaklu un cilvēka balsi sacīja:

— Ko jūs, mulķiši, te strādājat? Alūksnes rajons likvidēts, un «Lidums» tagad atrodas Valkas rajonā!

Vīri saskatījās, nometa ēveles un gāja prom.

— Pagaidiet, mīļie! — kolhoza priekšsēdētājs joza pakal. — Pabeidziet taču būvi, darba palicis pavisam maz!

Bet vīri nelikās ne dzirdīs; viņi gāja, gāja, kamēr aizgāja.

Priekšsēdētājs paskatījās, parastīja piecus un atveda celtniekus no Valkas.

Tiklīdz putns tos leraudzīja, viņš vēlreiz pagrozīja asti, izstiepa kaklu un cilvēka balsi sacīja:

— Ejiet prom! Kolhozs jau nādu taču ir iemaksājis Alūksnes starpkolhozu celtniecības organizācijai, bet jūs esat no Valkas!

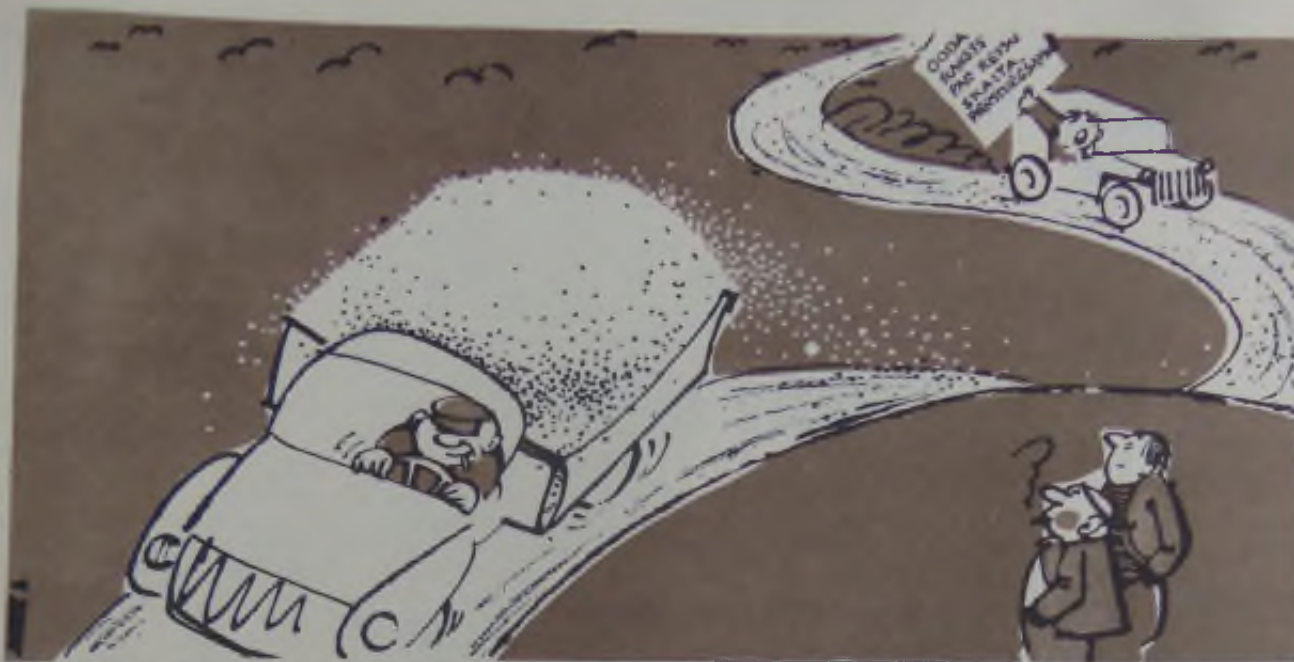
To dzirdēdami, vīri saskatījās, nometa ēveles un gāja prom.

Toties ieradās milicija un aizliedza priekšsēdētājam remontēt traktoros vecajās telpās, jo tur varot iebrukt jumts. Jaunajās darbnīcās no jumta iebrukšanas gan nebūtu ko bīties, bet uz šī jumta tupeja brinumputns un neļāva pabeigt būvdarbus.

Kas notika tālāk, nav zināms. Daži domā, ka «Liduma» mehānizatoriem traktoros nācies remontēt klajā laukā.

Es tam negribu ticēt, jo pasakas vienmēr beidzas laimīgi. Bet ja nu šī nav pasaka, ko tad?

A. TRAMPELTIRS

— REDZ, KĀ SPIEŽ, MĀV LAIKA PAT GODA RAKSTU SAŅĒMT...
— KĀ TAD, GRIE DABŪT VĒL ARĪ NAUDAS PRĒMIJU.

V. Zolka stm.

NEPILNI ŠTATI

Ludzas ražošanas pārvaldes kolhoza «Ritupe» priekšsēdētājs Nikitins sēdēja savā kabinetā, stipri sadrūmis.

— Tā nevar turpināties! — viņš dusmīgi prātoja. — Citās saimniecībās ir gan vadītāji, gan vietnieki, gan palīgi, bet te? — un priekšsēdētāja piere savilkās tūkstoš grumbās.

Taču pārdomas ilga tikai mirkli.

— Ā-ā! Izeja atrasta! — iesaucās Nikitins un sabērēja rokas. — Štatus taču var palielināt! Mēsim kaut vai to pašu revīzijas komisijas priekšsēdētāja darbu. Manuprāt, ir ļoti nesolīdi, ja to veic sabiedriskā kārtā...

Drīz vien kolhoza dokumentos parādījās jauna štata vienība — revīzijas komisijas priekšsēdētājs. Bet Nikitins ar to vēl nebija mierā.

— Vai tad var iztikt bez priekšsēdētāja vietnieka tādā svarīgā nozarē kā lopkopība? — viņš gudroja tālāk.

— Bet kam tad mums zootehniks, kontrolasistents, veterinārais feidžeris un pat vecākā slaucēja? — daži kolhoznieki sāka apšaubīt priekšsēdētāja reformu lietderību.

— Tas tomēr nav tas! — Nikitins ietiepās, un priekšsēdētāja vietnieka portfeli sviniņi pasniedza Orlovskim...

Varbūt domājat, ka ar to Nikitina cīņa par štatu palielināšanu ir beigusies? Nebūt nē! Runā, ka priekšsēdētājs grib pieņemt speciālu darbinieku, kas izqudrotu jaunas štata vienības.

V. AUGUSTINS

Nesen pie daktera ieradās jelgavnieks Jēkabs Tumšais un sūdzējās par smagumu, kas viņu spiežot.

— Kur? — pānteresējās ārsts.

— Šīte... — pacients rādīja uz krūtīm un grībēja jau novilkt kreklu.

— Nekas, nekās. — ārsts viņu atturēja, — to paspēsim. Labāk izstāstiet, cik un kādi mājlopi jums piederējuši nu, teiksim, pēdējos piecos gados...

Apmulsis, Jēkabs Tumšais brīdi mirkšķināja acis, tad nē-mās uzskatīt.

— Iekšķīga vaina! — iesaucās ārsts, kad vīrs bija beldzis. — Pār-

liecīgais smagums, par kuru sūdzējāties, patiesi var apdraudēt jūsu veselību.

— Jā, — slimnieks aši piekrita. — Sakiet, no kā tas varētu būt!

— No pārliecīgas apotites! — ārsts kā skaldīt noskaldīja. — Tāda ir diagnoze!

— Kā tad tā, dokter?! — Tumšais nesaprašanā raustīja plecus. — Redzat, kāds es vājinš.

— Un tomēr savi desmit centneri jums ir lieki!

— Cik jūs teicāt? Desmit kilogrami? —

Tumšais jautāja, domādams, ka pārklaušjies. — Sakiet, lūdzu, cik manos gados būtu jāsver?

Ārsts ielūkojās tabelē un sacīja:

— Jūsu vecumā cilvēks var svērt no četrdesmit līdz simt kilogramiem. Kā redzat, plašas iespējas.

— Labi. Un cik tad man to kilogramu pēc jūsu domām ir?

— Ap tūk-sloti! — ārsts lietiski konstatēja. — Pats taču stāstījāt, ka jums esot zirgs, trīs govis un piecas aitas. Zirgs ap-tuveni sver trīssimt kilo-gramu, viena govs, teiksim,

— 250, otra — 200, bet trešā, pienemsim, 150 kilogramu, abas aitas pa trīsdesmit, bet trīs avenes kopā — četrdesmit!

Jēkabs Tumšais galīgi apmuls, bet ārsts turpināja:

— Tieši šis smagums jūs moka nost. Un zāles, kas līdz šim izrakstītas, ir bijušas par vājam.

— Kādas zāles?

— Naudas sodi, ko Jelgavas pilsētas iz-pildu komiteja jums uzlikusi par maizes iz-barošanu lopiem!

ST. VIKARIUSS

PĀRLIECĪGĀ NASTA

KOLHOZA KANTORIS

ZALĀ PŪKA

Dundurnašķis savā mūžā nebija dzēris neko stiprāku par limonādi. Tāpēc, kad kultūras namā notika antialkoholīķu sanāksme, viņš bez sevišķas pretošanās jāva sevi uzgrūst tribīnē.

— Biedri, dzeršana — tā ir apzināta pašnāvība! Alkohols ir pītons! — daudzsoļi iesāka Dundurnašķis, taču, nebūdams liels runātājs, apjuka un uzstāšanos nobeidza ar nesakarīgu glem vārdiem: — Biedri, jūs, lūdzu, man piedodiet, ka es šodien mazliet tā... Nu, bet lieku roku uz sirds — zaļajam pūķim nepadošos! Es nekad nedzeršu!

Jau nākamajā rītā Dundurnašķis dzīve sagriezās ačgārnī.

— Palūdziet pie telefona savu nabaga sievu! — kāda nepazīstama balss skarbi prasīja, kad Dundurnašķis sešos rītā, izdzirdis zvanu, nocēla telefona klausuli.

— Viņa vēl guļ...
— Tad pasakiet viņai, lai piezvana pensionārei Miervabolītei.
— Kādā lietā?
— Tā nav jūsu dāļa! Es viņai gribu piedāvāt istabiņu.
— Bet mums tepat ir labi.
— Pilsoni! — pensionāres Miervabolītes balss kļuva vēl skarbāka. — Runa iet par jūsu nabaga sievu nevis par jums.
— Kāpēc nabaga?...
Uz šo jautājumu Miervabolīte neatbildēja. Iznīcinoši nošķākusies, viņa pakāra klausuli.

— Divaini. — kasīdams pakausi, prātoja Dundurnašķis.
— Kas tie par jokiem?

Diemžēl, joki vēl tikai sākās.
— Skat, skat! — tiklīdz Dundurnašķis izgāja pagalmā, kaimiņi aizdomīgi sačukstējās. — Tas ir viņš! Dundurnašķis! Re, re... Šodien droši vien ies uz darbu...

Darba biedri Dundurnašķi uzņēma vēl divaināk.

— Tas tiesa, ka tu vakar uzstāties antialkoholīķu sanāksmē?

— Jā...
— Un teici, ka alkohols ir pītons?

— Liekas, tā...
— Un solījies nekad nedzert?

— Varbūt teicu... Es taču... Jūs jau paši zināt.

— Izrādās, neko mes par tevi nezinām! darba biedri strupl paziņoja un pagrieza Dundurnašķim muguru.

Nostrādājis līdz pusdienas par-

traukumam, Dundurnašķis kā vienmēr soļoja uz ēdnīcu.

— Skat, skat... viņš nākt! — arī fabrikas pagalmā atskanēja aizdomīgi čuksti.

Nelzprātņē paraustījās piecus, Dundurnašķis iegāja ēdnīcā.

— Vieni? — bufetniece nepārprotami mirkšķināja. — Man zem letes ir mazpiņ!

— Dievs pasarg! — Dundurnašķis nosarka līdz ausu galiem.

— Es taču nekad...
— Labi jau, labi. Es saprotu. Citreiz... — bufetniece pasmaidīja.

Galīgi sanervozējies, Dundurnašķis atstāja pasūtīto boršču un devās uz ambulanci.

— Man, lūdzu, kaut ko pret galvas sāpēm.

— Zināt, — aptiekas vadītājs līdzjūtīgi nopūtās, — pašreiz nekā nav. Vakār vēl bija skudru spirts, bet šodien arī tā vairs nav...

Ar lielu plespiešanos sagaldījis darba dienas beigās, Dundurnašķis steidzās atstāt fabrikas teritoriju.

— Stop! — pie vārtiem viņu aizturēja kārtības sargi.

— Kas ir??

— Nāc uz ekspertīzi!

— Kādu ekspertīzi?

— Pārbaudīsim, vai esi šodien dzēris.

Mājup Dundurnašķis gāja griļodamies.

— Ā! Tas jūs, biedri Dundurnašķi! — pie durvīm viņu sagaidīja komisija no dzīvokļu pārvaldes.

— Kas vēl?

— Mēs atnācām paziņot, ka vienu jūsu istabas logu, kas iziet uz pagalmu, aizmūrēs!

— Tas ir, kā aizmūrēs? Kāpēc?

— Kāpēc?! komisijas locekļi ironiski sminēja. — Pagalmā taču bērni! Nav pedagoģiski...

— Kās nav pedagoģiski? Es jus tulīt izsviedīšu!

Neieteicam, pilsoni Dundurnašķi! — komisijas locekļi saskatījās. — No šīs dienas pie jūsu dzīvokļa dežurēs mīlīci!

Ar pūlēm atslēdzis durvis, Dundurnašķis tetenterēja istabā. Pamanījis, ka sieva vēl nav atnākusi, viņš apsēdās pie loga un sāka līrīt kartupeļus.

Re, re... — aiz loga at-

— ŠO TRAKTORISTU PIENĒMDAMI, MĒS LAIKAM ESAM IZBRAUKUŠI CAURI.

R. Tīlberga zīm.

— LABI GAN, KA KOLHOZA GOVĪM NAV SUŅA DEGUŅA...

E. Priedkalna zīm.

Latvian

UPURIS

skanēja čuksti. — Droši vien brūvēs kandžu!

Te Dundurnašķis valrs neizturēja. Taču par laimi šai brīdī ledžinkstējās telefons.

Zvanīja sieva.

— Mājās negaldi. Es dzīvošu pie mammas! Sīto kaunu!! ...

— Kas par lietu?

— Un tu vēl jautā!

— Neko nesaprotu.

— Tad izlasi šāsdienas avīzi!!

Drebošām rokām Dundurnašķis paņēma avīzi un jau pirmajā lappusē pamanīja lieliem burtiem saliktu virsrakstu: «Dundurnašķis valrs nedzēr!».

Aptinis ap galvu slapju dvieļi, virs mazliet nomierinājās un ieslēdza radio:

«... Biedri žūpas! Sekojiet Dundurnaška piemēram! Nedzērieti!» — diktors lasīja.

Histēriski iesmējies, nelaimīgais izskrēja no istabas.

— Re, re, steldzas uz krogu! — čukstēja kaimiņi.

Soreiz viņi nekļūdījās...

J. JUZEFS

— JA JŪS MAN NEPIEGĀDĀSIET PASTU LAIKĀ, ES SŌDŽEŠOS!

E. Rusmaņa zīm.

Tragēdija Nometņu ielā

Godājamie tiesneši! Godājamie prokurori! Pilsoņi! Darīet kaut ko! Iejaucieties, palīdziet, kamēr nav par vēlu!

Elektrospuldžu rūpnīcas galvenā enerģētiķa A. Nabaldjana mājas mīers ir apdraudēts. Nometņu ielas 7. mājas 3. dzīvokļa četrās istabās, vannas istabā, virtuvē un — piedodiet — atejā valda drūma noskaņa. Kāda noskaņa valda paša A. Nabaldjana sirdī — ak vai! — labāk nejaudā!let!

Nepārtraukti uzbrukumi! Uzbrukumi viņa mājas mīeram. Uzbrukumi viņa vīrišķībai, drosmei, cilvēka cieņai. Elektrospuldžu rūpnīcas galvenā enerģētiķa autoritātei — ģimenes galvas autoritātei! Un kā jūs domājat, kas uzbrūk? Sīevlete! Kāpēc uzbrūk? Iemilējusies! ... No jau

— REDZAT, VIŅAM PARAKSTĪJA DEGUŅA PILIENUS.

I. Melqaija zīm.

A. Nabaldjanā, bet viņa virtuvē, vannas istabā un — piedodiet — atejā.

Nabaldjanam ir trīs dzīvojamās istabas, bet — ak vai! — tās nav lielas, 15—16 kvadrātmētru. Vannas istaba pašam mazina, un atejā — piedodiet — nav pat pilni divi kvadrātmētri. Turpreti šai pensionārei un kara invalīdei Lernerei tai pašā dzīvoklī ir tikai viena istaba, bet — sapni, sapni! — 26 kvadrātmētri. Tur taču varētu ar motorrolleri riņķus laist! Pat ar «Zaporožecu!» Un raksturs tai Lernerei — nu, vai zināt! Cilvēkam iestāsta: kam tev 26 kvadrātmētri? Tu taču neesi atbildīgā amatā un pensiju nepiešķir pēc dzīvojamās platības! Esi apzini-qa, izbūvē sev virtuvīti un plūncājiies tur, cik sirdij patīk. Ateja? Nu, kāpnu telpā ir taču kopējā...

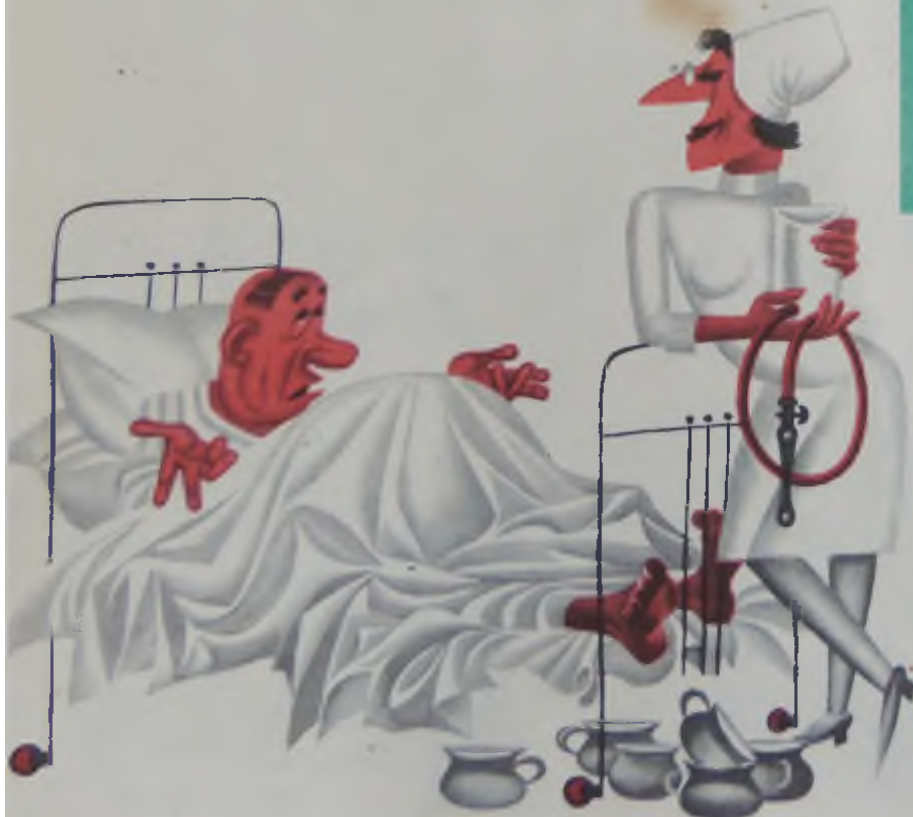
Tā domāja galvenais enerģētiķis. Bet b. Lernere iedomā-jās, ka cilvēks, kas lieto savā dzīvoklī labierīcības, nevienu traucēt nevar. Ko tikai visu cilvēks neiedomājas! Laime vēl ka aiz galvenā enerģētiķa muguras stāv Elektrospuldžu rūpnīca. Laime vēl, ka atbildīgais amats dod viņam zināmu rīcības brīvību. Un Nabaldjans bez saimnie-ces piekrišanas aiznāqloja durvis, kas no Lernerē istabas ved uz labierīcībām.

Bet, ko domājat, šī spītīgā kaimiņiene, šī neapzinīgā sievietē protestēja visās malās. Galvenais enerģētiķis lika lietā visu: sveda cementu, rigipsu, naqlas, dēļus, instrumen-tus un patvarīgi pārdalīja Lernerē istabu uz pusēm. Tieples vai netieples — šē tev! Nebūdamš jauns pēc da-bas, viņš pat sāka būvēt kaimiņienēi virtuvīti. Šī tomēr neplekāpās...

Un, lūk, mājas mīers ir traucēts. A. Nabaldjana autori-tāte — neqlābjami iedragāta. Tiesas lēmumi spiež viņu aizvest cementu, dēļus, naqlas, instrumentus un laist šo ietiepīgo sīevlēti savā virtuvē, savā vannas istabā un — piedodiet — savā atejā!

Godājamie tiesneši! Cienījamie prokurori! Pilsoņi! Ap-žēlo-jie-ties! Nometņu ielas 7. mājas 3. dzīvoklī ir smaqa tragēdijai!

F. LAPSA

— BET VAI TAD ES PRIEKŠNIEKAM VARĒJU TEIKT, KA VIŅŠ SALASTĪJS SŪNŪ SĒNESI

G. Čiliča zīm.

KĀ JUMS ŠĶIET?

Pirmais stāstiņš

...Kinoteātra «Pionieris» ieeja. Redzami trīs smaidoši cilvēki un durvis. Viens no smaidošajiem priecīgi saka:

— Sākam interviju par tematu «Sīku celtniecības defektu novēršana nav nekāda problēma». Intervijā piedalās Rīgas pilsētas izpildu komitejas projektu kancera un Latvijas Tirdzniecības uzņēmumu celtniecības pārvaldes pārstāvis. Biedri, vai jums neliēkas, ka šīm durvīm ir daži defekti?

Otrs smaidošais vīrs plekrīt: — Jā, durvis ir brāķis. Vējš tās mētā un dauza ar apdullinošu troksni. Protams, projektā viss bija pareizi. Bet mēs, būvētāji, alzmīrām ierīkot atsperes un amortizāciju.

— Sliktā amortizācija ir mūsu, projektētāju, vaina, — trešais laipni paskaidro. — To pašu var teikt par vitrinām. Tik smagi veldojumi iekārti nelielās enģitēs! Lūdzu, paceliet vitrīnu un paskatīties!

— Tūlīt! — otrs paklanās. — Es saprotu: jūs vēlaties, lai mēs kopējiem spēkiem drīzāk novērstu defektus!

Otrais stāstiņš

...Kinoteātra «Pionieris» ieeja. Redzami trīs drūmi vīri un durvis. Viens no drūmajiem skumīgi saka:

— Sākam interviju par tematu «Sīku celtniecības defektu novēršana ir neatrisināma problēma». Piedalās tās pašas personas, kas iepriekšējā intervijā. Biedri, vai jums neliēkas, ka šīs durvis ir īsts brāķis?

Otrs drūmais nonaidoši krata galvu:

— Durvis ir kārtībā. Nemēģiniet mums piesieties! Ja tās drusku kļaudz, tad tā ir projektētāju vaina. Kāpēc viņi neparedzēja kārtīgu amortizāciju?

— Bļēgas! — trešais nikni atbild. — Celtnieki strādāja pavirši, lūk, kur nelaieme! Vitrinām enģes ierīkotas nepareizās vietās! Lūdzu, paceliet vitrīnu un paskatīties!

— Celiet pats! — otrs atkāpjas. — Es saprotu: jūs gribat, lai vitrīna man uzgāžas uz galvas!

Un tagad pasakiet, kurš no šiem stāstiem ir paties? un kurš izdomāts! Man šķiet, ka uzminēt to nebūs grūti...

A. CVIBAKS

— ŠI MEISTARA PRIEKŠĀ CEPURI NOST!
— UN ARĪ MĒTELĪTI UN GAĻOŠAS, CIENĪTAIS!

U. Mežavilka zīm.

— NU TAD UZ OTRU KĀJU!

I. Melgaļi zīm.

— EK, JA VARĒTU CIENĪGOTĒVU DABŪT PIE CIRPSANAS! VIŅAM JAU NEVIENS NETIEKOT LĪDZI...

N. Zvirbuļa zīm.

Mīlais
«Dadzi!»

Ja tu pajautātu jebkuram pirmās klases skolēnam, ko šis var teikt par tirdzniecību viņš droši vien atbildētu:

— Tirdzniecība notiek tad, ja viens pērk un otrs pārdod.

Izskaidrojums, protams, ir slīpi vienkāršs, toties pamatots.

Bet, ja tu to pašu jautājumam uzdotu specializētā mazumtirdzniecības veikala «Nauka» darbiniekiem, tad viņu atbilde būtu daudz sarežģītāka:

Tirdzniecība, — viņi teiktu, — ir tāds komerciāls akts, kas var notikt vienīgi tad, ja pircējs ir nokārtojis attiecīgās formalitātes. Vispirms viņam jāizvēlas kādas preces pirkt, tad jāiegriežas iestādē, kas viņu pilnvarojoši, un tur jāizņem rakstisks pieprasījums. Ja šāds dokuments saņemts, ar to jānodod uz pastu un jāiemaksā attiecīga summa tirdzniecības uzņēmuma iekšējā reķinā, jo mazumtirdzniecības veikalos kasiera nemēdz būt, un tikai tad, uzrādot attiecīgu dokumentu par naudas samaksu, var iegādāties vajadzīgo preci.

Kā redzi, mīļais «Dadzi», tas vairs nebūt nav vienkārši. Par to dabūju pārliecināties 1963. gada 18. oktobrī, kad skolas vajadzībām gribēju nopirkt 200 ķimiskās mēģenes, kuras kopā maksā vienu rubli četrdesmit kapeikas!

S. OZOLS,

Rīgas 49. vidusskolas skolotājs

— VIETĒJĀS KOMITEJAS PRIEKŠSĒDĒTĀJ, KĀDS IR TAVS VIEDOKLIS JAUTĀJUMĀ PAR DZĪVOKĻU SADALI
— TĻŪT PIEZVANĪŠU DIREKTORAM...

M. Ramaneš zīm.

— ŠIS ALUS TAČU IR VECS, TAS JAU IESKĀBIS!
— ES JUMS JAU TEICU, KA ŠODIEN MUMS IR TIKAI SENCŲ ALUS!

G. Bērziņa zīm.

NAUDA NO GAISA NEBIRST...

Kādā jaukā dienā Talsu gaļas kombināta direktora Akakļeva kabinetā ieslīdēja Biruta Gerke.

— Man... Es eju projām. Pēc paša lūguma, ja varētu...

— Laiņi lūdzu, — Akakļevs uzlika roku uz sirds un galanti palocījās.

Gerke aizgāja, kā paliekošas atmiņas atstādama 66.77 rubļus lielu parādu.

Candris izrādījās vīrs ar citādu nagu un ķerieni. Viņa iztrūkums, aizejot «pēc paša lūguma», sasniedza 290 rubļu.

«Kas attiecas uz mani, — nolēma Putrašēvics, vēl viens zledinš kuplajā debitoru buketē, — tad es varu pagaidīt arī līdz štatu samazināšanai. Mans iztrūkums galu galā ir vismazākais.»

Tā arī notika. Štats samazināja. Putrašēvics aizgāja, bet 46.21 rubļu parāds palika.

Par savu vietu gaļas kombināta parādnieku sarakstā bija parūpējies arī bijušais lopu pieņemšanas punkta vadītājs Dovgalovs, kurš gan aizgāja no darba «bez paša vēlēšanās», toties drīz vien ar direktora svētību tai pašā kombinātā kļuva par lopu nobarošanas meistaru.

Nebija vēl Dovgalovs jaunajā amatā paspējis degunu apsildīt, kad kombināta kasieris jau viņam māja ar pirkstu.

«Mu gan ir plānī!» Dovgalovs pablenza uz kasieri. «Lai kam vajadzēs atlīdzināt daļu no zaudējumiem, kas radušies, lopus pirms kaušanas slikti turot un ēdinot.»

— Es tikai pirmo dienu... — Dovgalovs sāka stomīties.

— Tas nekas, ka pirmo! — neatlaidās kasieris. — Bet pavēlīte ir. Lūdzu, saņemiet sešpadsmit rublīšu prēmiju.

Un tomēr Dovgalovam drīz vien atkal nācās aiziet no darba. Soreiz — pa istam, «pēc paša vēlēšanās» un, protams, ar parādiņu — 48 rubļiem.

... Šādi ledziņnājiļes kombināta finansēs, direktors drīz vien atklāja jaunas iespējas. Viņa veiklajos pirkstos par zelta bedri kļuva visparastākie... komandējumi!

Uzzinājās, ka šā gada pirmajos 8 mēnešos iztērēti 525,67 rubļi komandējumu naudas, Akakļevs berzēja rokas:

— Jā, esam čakli pastrādājuši!

Taču partijas un padomju kontroles komisija, konstatējusi līdzekļu pārtērīgu par apmēram trīs simt rubļiem, bija cītādās domās.

— Kā tad jūs tā? — pārbaudītāji jautāja direktoram.

— Nauda taču zemē neaug!

— Zīnu, ka neaug.

— Un arī no gaisa nebirst.

— Nebirst? — leplēta acis Akakļevs. — Tiedām? Bet kāpēc jūs to agrāk neteicāt?

M. OSIS

Rekordraža būs!

Nesen mūsu redakcija saņēma pārsteidzošu vēsti: «Rīgas ražošanas parvaldes kolhoza «Liesma» priekšsēdētājs Legzdīnš gatavojas izaudzēt piecus metrus garus rudzus!!!»

— Ā-ā! Lieta skaidra! — lebraukuši kolhozā, priecīgi spiedām priekšsēdētāja roku. — Tur tajās lielajās kaudzēs, protams, ir minerālmēsli.

— Jā! — Legzdīnš lepni apstiprināja. — Cementa putekli un fosforīta miltil Jau kopš pavasara stāv...

— Tikko sēsiet ziemas rudzus, piebersiet klāt?

— Rudzus jau esam iesējuši.

— Varbūt, kad sēsiet kviešus...

— Arī kvieši jau iesēti.

— Ko tad jūs ar tiem minerālmēsliem iesāksiet?

— Bersim virsū kālija fosfātul!
— Un pēc tam?
— Pēc tam piebersim klāt superfosfātul!
— Bet kas notiks tālāk?
— Vai tiešām nevarat iedomāties?!
— Nē-ē-ē...
— Pavasarī šajās kaudzēs sēsīm rudzus!

Vai dižā iecere kādreiz piepildīsies, mēs nezinām. Toties pilnīgi skaidrs ir kas cits: kamēr Legzdīnš gatavojas izaudzēt piecus metrus garus rudzus, ap neizlietoto minerālmēsļu kaudzēm nīkuļo piecus centimetrus īsi stiebrīņi!

J. ODS

Dānijas, Norvēģijas un Zviedrijas valstu vadītāji atteikusies apmeklēt Dienvidāfrikas republiku, kamēr tur valda rasisms.

LAIKKRAKSTU ZĪŅA

— MISTER PERVURD, PASTS NO SKANDINĀVIJAS VALSTĪM!

L. Bērziņa zīm.

- DID YOU SEE HIM, ANY OTHERS WHILE YOU WERE CAPTURED?
 - YES IN MULTIMETER, HEARD THEM ON A TREE IN A COO
 SOUND

Slimnieks

॥ वायुः पृथिवीः तेन वा
 पृथिवीः अग्निः पृथिवीः तेन वा
 अग्निः वायुः पृथिवीः तेन वा
 वायुः पृथिवीः तेन वा

[illegible][illegible]

— *Sonneti e canzoni* / Poemi
nati prima

intentione naves chist...
no malina...
Salab man...
homine...
du...
du...

[illegible][illegible]

Also noted, was the
Southern is just interesting
1,800; the student per month?

AA dloval ka tate vna
 ka dloval hrasa to' Vrtava
 na dlovali dola bna tate
 gajale vna to' dlovali
 na dloval hrasa to' Vrtava
 na dlovali dola bna tate
 gajale vna to' dlovali
 na dloval hrasa to' Vrtava
 na dlovali dola bna tate
 gajale vna to' dlovali

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Skaitītājs

Ja esi kūdreiz pa pilsētu
Braucis ar taksi,
Tu zini, kāda starpība
Starp teoriju un praksi.
Nu ko tu par naivu izliecies!
— Kāda starpība, kāda?
Vai neredzi? Trīsdesmit kapeikas
Skaitītājs rāda,
Bet šoferis piedesmit iekasē
Un netaisās izdot ārā.
Un tu viņam neprasi.
Kauns, vai ne?
Kaut iekšā varbūt
Tev varās.
Pēc taisnības —
Tādām pa skaustu dot.
Bet vai tāds sikums
Ir strīda vērts?
Un tā, lūk, sev pašam nemanot,
Tu mieru
Un viņa «paldies» pērc.
Bet viņš
Kaut kur Rīgas nomalē
Ceļ māju
Un dārzu stāda...
Cik daudz vēl ir
Muļķu pasaulē,
To viņa skaitītājs
Rāda!

— ĀTRĀK, ĀTRĀK, MOSU PIRMIRINDNIEKU TĪLIT NĀKS FOTOGRAFĒT... LAI TE VISS SPĪDĒTU!

I. Dzerko zīm.

Fabrika «Galalīts» ražo skolēnu pildspalvas, kas netur tinti.

FAKTS

KATRAM GADĪJUMAM

Asteroīds Ri, ko lasītāju valrākums droši vien pazīst no zvaigžņu katalogiem, atrodas mūsu sistēmas nomalē un, kā visi šie debess ķermeņi, nav sevišķi bieži apdzīvots. Tāpēc par izklaidēšanas tur gādā tikai divi specializēti uzņēmumi: «Jautrais tikums» un «Tikumīgais prieks».

«Jautrajā tikumā» apmeklētājus tik ilgi piesūcina ar jautrības stimulatoru, ka bēdžot viņiem sāk rādīties halucinācijas. «Tikumīgajā priekā» rīkojas otrādi: tik ilgi rāda halucinācijas, kamēr apmeklētāji beidzot jūtas kā plesukušies ar jautrības stimulatoru...

Daudzus gadus «Tikumīgais prieks» un «Jautrais tikums» mierīgi pastāvēja līgās, taču pēkšņi, visiem par izbrīnu, starp diviem dienījamlem uzņēmumiem iedegās sava konkurences cīņa. Šīs cīņas priekšvēsture ir tāda:

Gan «Jautrajam tikumam», gan «Tikumīgajam priekam» bija savi, stingri noteikti un no augšas apstiprināti plāni. Un, tā kā plānu izpildi vislabāk veicina sanāksmes, tad kādā ceturksnā abās, glūži dabiski, abos uzņēmumos sāka darbinieku kopsapulces.

— Dārgie draugi un līdzgaitnieki! — sapulces dalībniekus uzrunāja «Tikumīgā prieka» priekšnieks, kas amatu apvienošanas kārtībā (divas pusslodzes) bija uzņēmies arī vietējā dzejā darba pienākumus.

— Kāds šodien mūsu dižais uzdevums?

Prieks tikumīgs ir jāizpilda mums!

Bet vēstis drūmas pārskats atnes:

Laiž! «Jautrais tikums» dziļas saknes...

Pat daļa mūsu darbinieku

Sūc stimulatoru ar priekul

Es jautāju: vai ciešams tas?

Vai jādara te nav kaut kas?...

«Jautrā tikumā» priekšniekam dienesta darīšanu ar poēziju nebija. Toties viņš amatu apvienošanas kārtībā (tāpat — divas pusslodzes) bija uzņēmies arī vietējā aptīrīšanas kantora priekšnieka pienākumus.

— Kolēģi! — minētais priekšnieks tajā dienā sacīja. — Vai mēs aptīrīš, t. i., piedodiet, Jautro tikumu izplatīšanas, plānu varētu pildīt ar uzvižu? Varētu! Vai prēmijas saņemt varētu? Varētu! Kas mūs traucē? Traucē «Tikumīgais prieks»! Kāpēc? Tāpēc, ka viena daļa šī uzņēmuma darbinieku «Jautro tikumu» tomēr neapmēro! Es lerosinu...

Pēc zināma laika Kosmopasts piegādāja Prieku un tikumu plānošanas galvenajai pārvaldei divus rūpīgi aizziņogotus sūtījumus no asteroīda Ri. Abi nekavējoties nokļuva plenāciņā referenta rokās. Viņš tos atplēsa, izlasīja un... sarauca pieri.

Vienā gadā un poētiski bija aprakstīts, kādu tikumu jaunumu nodara «Jautrais tikums» un cik tāli būtu to slēgt. Materiālos zaudējumus, kas šajā sakarā rastos, varētu kompensēt, patiešām «Tikumīgā prieka» plānu...

Otrā, vadoties no tīri ekonomiskiem apsvērumiem, īsi un lietiski bija pamatota nepieciešamība slēgt «Tikumīgo prieku», vienlaikus attiecīgi paaugstinot «Jautrā tikuma» plānu...

Kā jau minējām, asteroīds Ri atrodas mūsu sistēmas nomalē — tālu no centrālajām lēstādēm. Un referentam, atklāti sakot, nebija īsti skaidra priekšstats par to, kāda starpība ir starp abiem uzņēmumiem. «Iespēju robežās jāapmierina perifērijas kolēģu lūgumi», — referents tāpēc nolēma un katram gadījumam patiešmā plānu... abiem!

A. LIDUMS

KAM PIENĀKAS DIVNIEKSI!

E. Ozoliņa zīm.

Atdzejojis Harijs Heislars

(1. turpinājums)

Postenis aiz stūra gaist,
Iet viņš tālāk iekšā.
Pēkšņi — stop! Galās nākošais —
Pārbauda stāvu priekšā.

Griesti pāri Galdam šim
Zemāki un slapji.
Bet visapkārt ēnā grimst
Plaukti, seiļi, skapiņi.

Un vēl atvilktnes turklāt —
Aptieka uz mata.
Kartotēkai burti klāt,
Vāku rindas platas.

Galdam apkārt akmens klons,
Duru aizreslotas,
Bet uz galda — telefons
(Iekšējais — nu protanis).

Cauri klusai telpai skan
Dobji kā no kapa:
— Biogrāfiju tu man
Kaksti te uz lupas!

Tjorkins dūsmās — ifu, tu jods,
Taču galdu truko:
— Esmu prave apguismots,
Pārbaudīts, tā sakot

— Grāmatu mēs zinām jau,
To — «Par karavīru»
Sākuma un beigu nav,
Te nav lieta tira!

— Bet par cik es mironis...
— Nozinies nekādas.
— Vai nav skaidrs beigās viss?
— Sākums niuglains rādās.

Tjorkins domā — tie ir gan,
Un tad, slaukot sviestus:
— Kā nekā, bet autors mans —
Savienības biedrs.

— Nu un tad? Mums redzīgs skats
Visu ņemt uz grauda.
Pagaidi, gan autors pats
Būs vēl jāpārbauda. —

Kā lai velnu nepieņem?
Neloime patiešām:
Neuzrakstīsi — kas zin —
Sākumu vēl piešū.

Tad jau labāk pašam veikt.
Un pēc gada gadu
Aprakstīja viņš, kā teikts,
Visus radu radus.

Jautājums cits citu mij,
Bet vispirms — kas vectēvs bij.

— Seja vectēvs mans gar ežām,
Sītās — kā pa nātrēm pliks.
Nebrauca uz aizrobežām,
Nebij sakaru ne tik.

Dzēra gan. Kad prāts kā kungam,
Naktis trokšņoja kā jods.
Bet bez vecāsmātes dūnkām
Saņemts netika cits sods.

Nestrādāja viņš pa istam,
Tādu — apbalvot vai pelt?
Limeni — man jāatzīstas —
Arī negribēja cell.

Izvaizējās. Tāpēc, liekas,
Kad bij astoņdesmit klāt,
Viņš vairs neauga ne nieka —
Isāks kļuva, manuprāt...

Un tā tālāk — cik vien ir —
Visus radniekus,

Pierādī nu, kur lai ņem
Karavīrs kaut vienu. —
Nebij aizmugurē lemts
Pabūt pat ne dienu.

— Bij nian viena maziņa,
Nevarēju zināt —
Gadījās reiz... paziņa,
Nūcās uzdāvināt.

Taču Galda likums — dzelzs,
Balss no nāves cisām:
— Pietiek man te niekus melst,
Kārtība kā visiem.

Ālāk — glābties vairs nekur,
Sērs jau traukā ieliets
Un pēc tam: — Dod pirkstu šurp,
Apmiercē un pieliec!

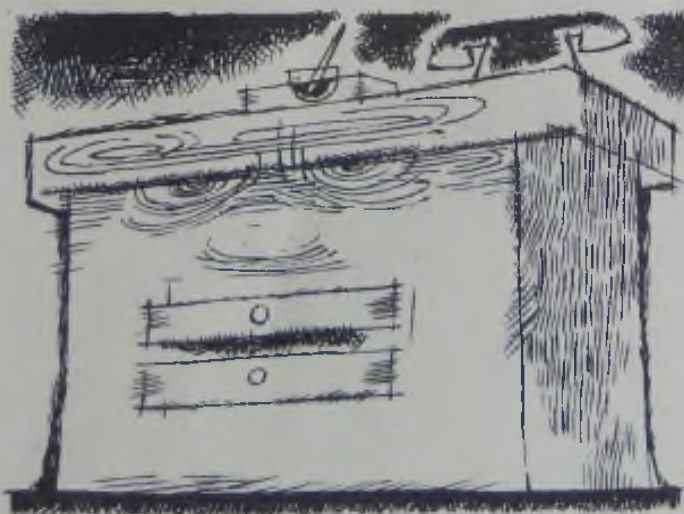
Puisis jūt, ka vaigi kuēl,
Tomēr atbild isi:
— Pirkstu? Lūdzu, nav man žēl.
Ko vēl uzprasīsi?...

Beidzot Tjorkins ārā mūk,
Prom no režģu mūra.
Solis, otrs. Un jau, lūk —
«Med — San — procedūras.»

Tikko klāt, un skaidrs jau —
Bargums neizmainīgs.
Ja tev atkal kaut kā nav,
Pats pie visa vainīgs.

Aizmirdams par vīriem šiem,
Steidzies atstiept kājas,
Bet bez ārstu parakstiem
Neatrast šeit mājas.
Arstam ellē jāzin viss,
Tāpēc, krūtīs badot:
Urins tas vai asinis —
Analizes padod!

Tjorkins dueš:
— Ne ārsts, bet krams.

Vai ar tiem jau dzīve šķir,
Vai būs jāsatiekas.

Tā kā būtu viss līgtlāt,
Tomēr Galds vēl lirda:
— Parakstījes? Tā, lūk, brāl.
Nākošais! Vai dzirdat?

Tomēr, pagl! — Un acis nūdz,
Traipus atrast kārā.
— Foto būs vēl jāiesniedz
Četros eksemplāros.

Tas nu gan ir rima.
It kā būtu kūrortam
Jādod ceļazīme!
Kur tik daudz, to ziņu der,
Apraks tās drīz pašus...

Pēkšņi pavēl:
— Muti ver,
Uzpūt, draudzīg, dūšu!
Lietoj!
— Iet it nemaz.
Netic tie, kaut raudi.
Tjorkins rūgti nopūšas:

— Divatni jās faudis
Būtu kaut vai malks ko dārt,
Man ar tādu brūni
Nenāktos šeit kaļu spert,
Pat ja kāds to lūdz.

Taču zaldāts — karavīrs
Vainīgs, kaut no priekiem tirs,
Vainīgs, ka vairs neatradās
Dzeramais — tā dužkārt gadās,
Staršina bij vakar skops —
Vainīgs, ja uz levi zobas.
Vainīgs pats, ja ziemā salam
Divas diennaktis nav gala,
Tuvmā ja bumba krit —
Vainīgs šodien, vainīgs rīt.
Aizsaule pat neatbrīvo —
Beigts vēl atbildi par dzīvo.

Apziņa, ka esi beigts,
Pretī runāt attur, —
Tagad rentgens varēs teikt,
Kāds tev iekšā saturs.

Aizmirsts netiek it nekas,
Ārstiem liela moka.
Viņa dēļ trīs burtinicas
Pilnas — līdz pat vākiem.

Āmuriņu rokās tver
Centīgi bez sāta.
Sītienu kā zirņus ber —
Kaut kas nav pa prātam.

Sveša smaka acīs kož,
Saskatās tie drūmi:
Puisis vēl pēc sviestiem ož
Un pēc smēķa dūmiem.

Redzams — mironis vēl svaigs,
Atzīst tikko iesāk.
Tā vien šķiet — kaut bāls jau
vaigs —
Dvēsele vēl miesā.

Nesaprast, vai kliez, vai smeļ,
Bildē viss kā mūgla.
— Vispārējai apskatei
Galavojies žiglāk!

Pirts? Pēc tam vēl kreklis balts, —
Zaldāts turp ar labu.
Pirts ir, pirmkārt, — ūdens šalts...
— Karstu nevar dabūt.

— Skaidrs! Dzīve Aizsaulei
Sajā punktā — mēsa.
Nu bet aukstu?
— Sausā ej,
Dušā nav ne lāses.

— Tas nu gan ir pārsteigums, —
Tjorkins izpūš dūšu.
— Nāves ūdens ir pie mums.
— Dodiet kaut to pašu!

— Ja no augšas sūtiņums, —
Teic kāds balss skaļā,
— Nonāk nepilnīgs pie mums,
Sācisim, pa daļām;
Dabūt kopā — līrais nieks,
Odeni mēs laistām,
Un jau detaļas, ka prieks,
Atkal stingri saistās.
Tāds kaut parādē var stāt —
Sauszemē vai jūrā...
Nu, bet tagad ķeries klāt
Odens procedūram.

Tjorkins spriež — ja galva nost,
Matus nav ko žēlot:
— Eh, lai iet tas elites plosis,
Galā nokļūt vēlos.

(Turpinājums nākamā numurā.)

PAŠNĀVNIĒKS

sluots

Jau tuvojās pusdienlaiks, bet Sērkokpiņu tresta darbs nekustējās ne no vietas. It kā labi ieeļļotās tresta mašīnas zobratos kāds būtu iegrūdis ecešu tapu. Darbinieki pulcējās barīnās, satukstējās, skraidīja no kabineta uz kabinetu. No mutes mutē lidoja stindzinoša, neticama ziņa: tresta inspektors Slepkušs mēģinājis izdarīt pašnāvību. Un nevis kaut kā, bet izlecot pa logu no otrā stāva.

— Kas to būtu domājis... Tik kluss cilvēks, pat sērkokpiņu nekad nenometa, — tustāja vecā apkopēja.

— Lēna cūka dziļu sakni rok, — no kakta atsaucās mašīnrakstītāja Rukštieņa. — No liktāvas pārzinis Jonkus tāpat palika kluss, kad revidenti to izstrūkumu atklāja...

— Nu zināt, Rukštieņ, jūs arī... Vai tad viņu var salīdzināt ar to biedri Jonku? Varbūt te iekļūstas sirdslēksts? — rūpīgi izkrāsodama ar zīmuli pilnīgās lūpas, lebildā sekretāre Onute. — Senos laikos tik daudz cilvēku padarījuši sev galu mīlestības dēļ. Grāmatās to ļoti skaisti apraksta...

— Tad jau varbūt tevis dēļ viņš būs izlēcis no otrā stāva! — skaļi iesmējās tehniķis Ratkis, kas bija atnesis parakstīt nez kādus papīrus. — Jaunajam, saka, padzīvojuši sevišķi patīkoti.

— Zināms, ka tie ir interesantāki par tādām zaļknābjiem, — saīga sekretāre.

— Bet varbūt Slepkušs ir gluži nevainīgs, varbūt te, klm... ar sievu kaut kas?... — rupjā balsi ieteicās grāmatveža palīgs Miksis, rausdams no galdā nupat apēsto sviestmaizi druskas. — Man viens labs paziņa tāpat otrā stāvā dzīvo... — turpināja Miksis. — Viņš sievu turēja aizdomās, tikai nekādi nevarēja piekert... Reiz pārnāk vēl vakarā, bet priekšnamā — pakārtā sveša hūte... Vīrs tuļīt uz virtuvi, cirvi rokā un, ieskrējis istabā, uzblāuj: «Nositīšu!» Bet tas hūtes īpašnieks uzlec no dīvāna un — strinkš! — pa logu ārā... Izrādās, viņa sievas tēvs bija atbraucis ciemos... Labi vēl, ka tāpat kā Slepkušs puķu dobē trāpīja un tikai mazliet saskrāpējās... Tad nu, redzat, mans paziņa nekā slihta nedomāja...

— Ak tu, Jēzin, ar cirvi kā Erods, un nekā slihta, — nodrebējās apkopēja.

— Nē, mīļe, Slepkušs ir visstākais mēnes-sērdzīgais, — diskusījai autoritatīvi pievienojās plānotājs Tanka. — Es par viņiem kādā žurnālā lasīju. Kā tikai mēness tādām uz-

spid, tā šis tūdaļ rāpjas uz jumta. Ja viņu pamanot, tad, stāsta, nedrīkstot saukt vārdā, citādi pamostoties un varot nokrist. Bet tā viņš pastalgā pa jumtiem, paelpo svaigu gaisu un atkal atgriežas gultā...

— Tira patiesība, — atkal iejaucas grāmatveža palīgs. — Pērn biju aizbraucis uz dzimto pusē, uz kolhozu. Tad nu tur ar brālēnu nācām mājās no kāzām. Bet laipa pār upiti kā smilga, margas salūzušas. Es šā tā pārvilkos pāri, bet brālēns aizklumburoja līdz vīdum, tad apstājās un vairs ne no vietas. Un te arī mēness no mākoņa izlida. Es uzreiz ieklidējos: «Turies, Joni!» Kā tik es to pateicu, tā šis — pludunkš! — ūdeni. Un tikai tāpēc, ka es viņu vārdā sauca...

— Vai jūs vienreiz beļsiet vai ne? — sāka bārties no otras istabas ienākušais nodaļas vadītājs. — Jūsu pļāpas sauklausījes, cilvēks var ne tikai no otrā, bet arī no astotā stāva izlekt...

Taču īsts klusums iestājās tikai tad, kad paverās durvis un tanis parādījās pats pašnāvnieks, uzmanīgi turedams ar marli nosaltēto kreiso roku.

It kā nekā nebūtu noticis, Slepkušs pasveicināja visus ar galvas mājumiem un, apšēdies pie galdā, sāka šķirstīt papīrus.

Mašīnrakstītāja Rukštieņa greizi pašķīleja uz viņu, tad strauji piecēlās un, pieklauvējusi pie durvīm, iegāja pie nodaļas vadītāja.

— Biedri vadītā, šis jautājums jāapspriež sabiedriski, cilvēki ir sašutuši... — jau durvis iesāka mašīnrakstītāja.

— Iekas, jūs jau diezgan esat apsprieduši, — vadītājs viņu pārtrauca. — Un kur jūs to rāvat, ka viņš tiešām mēģināja izdarīt pašnāvību?

— Protams, mēģināja, ātrā palīdzība bija atbraukusi... Jakštis dzīvo kaimiņos, pats redzēja... Piezvanījām sievai, bet viņa nemaz negribēja runāt. Teica, lai pašam prasot.

— Nu labi, es redzu, ka citādi tam nebūs gala... Lai visi nodaļas darbinieki sapulcējas...

Proforgs līgi klepoja un stostījās, līdz beidzot paskaidroja, ko isti viņš grib klātesošajiem pasacīt.

— Mēs, zināms, ļoti jutām līdzī, klm... un saprotam jūsu izdarīto izlēcienu, klm... tomēr... padomim cilvēkam nekļājas tā

lēkāt no... tas ir, grāsties pārraut... dzīves pavēlienu. Ja bija gadījušies kādi ja... rīgi pārdzīvojumi, tad vajadzēja... kļūsties pie kolektīva pēc atbalsta, nevis lekt pa kaklu, pa galvu ārā pa logu... Kas vēl gribētu mēģināties?...

Darba biedri, kas vēl pirms stundas bija tik runīgi, Slepkušs klātbūtnē kļūvēja, kā ūdeni mutē ieņēmuši. Bija jādod vārds Slepkušam pašam.

— Biedri, man tiešām ir ļoti nepatīkami, ka esmu jūs tā satraucis un arī darbu nokāvēju... — samulstis skaidroja Slepkušs. — Bet par kāvējumu es direktoram jau izstāstīju...

— Labāk pastāstiet par iemesliem, kas jūs noveda pie tāda amorāla izlēciena, tas ir, lēciena... — proforgs uzstāja.

Slepkušs samulsa vēl vairāk un pēc brītiņa sāka skaidrot:

— Redzat, mēs ar sievu satiekam ļoti labi, taču ir viena lieta...

— Vai es noteicu, — kaktā nočukstēja sievietes balss.

— Man, redzat, ļoti patīk zvejot. Kā pienāk sestdiena, tā es novāru uz vietas nosēdēt. Bet sieva svētdien grib aiziet uz koncertu vai vēl kur... Zināms, nav jau labi...

Slepkušs aplūsa un noslaucīja no pieres sviedrus.

— Aizvakar pārnācām no brāļa dzimšanas dienas. Nemelošu, kādu lasīti biju izdēris... Tad nu mājās pats durvis aizslēdzu un atslēgu iedevu sievai... Paspēp, saku, citādi jau no paša rīta aizbraukšu makšķerēt un biļetes aizies sunim zem aites.

— Ko viņš tur lokās... visu laiku apkārt vien... — atkal nopurpināja sievietes balss.

— Bet no rīta pamodos, gaismai svīstot... iedomājos, kā lidakas tagad grābj vīzulus... Klusitēm apgērbos, paņēmu spīningu un — ārā pa logu...

— Redz, kur ir tas āķis! — iesaucās pānotājs.

— Visu mūžu esmu pirmajā stāvā dzīvojis... Tikai nesen pārcēlos uz jaunu dzīvokli otrajā stāvā, un te vēl pagājis... Nē, tagad es pats vairs nesaprotu... Es... biedri, nožēloju no visas sirds. Roka sadzis, bet spīningu salauzu... Ne par kādu naudu tādu vairs nedabūt...

Un Slepkušs, izvilcis kabatas lakatiņu, noslaucīja asaras.

J. BULOTA

— FERMAS PĀRZINIS:

... KROKODILI!

F. Samuka zīm.

Kukuļņēmēji

Sais dienās mūsu pārvaldi satrauca ļoti nepatīkams gadījums. No Ropiem pēc deficīta detaļām atbrauca pulksteņu darbnīcas vadītājs Sims Kulns. Agrajā rīta stundā apgādes nodaļa bija tukša. Tāpēc viņš iesēdās nodaļas vadītāja Pakausa krēslā, sakrustoja kājas un sāka iejusties augstajā amatā. Bet tieši tobrīd pats nelabais atnesa Feliksu Degeli — pulksteņu darbnīcas vadītāju no Rēķiem. Arī viņam bija vajadzība pēc deficīta detaļām.

Atvēra Degelis durvis un skatās: krēslā, kāju pār kāju pārlīcis, sēž vadītājs. Tai pašā mirklī, pamaniņš pilsoni ar biezu portfeli, Kulns uztrūcās no krēslā.

— Labrīt, biedri vadītāji! — Sims Kulns paklanījās. — Piedodiet, ka es tā... kā savās mājās...

Feliks Degelis jutās patīkami pārsteigts.

— Paldies par labu rītu. Sīrnīgs paldies...

Abi nezināja, ko tālāk teikt.

La! pārtrauktu klusumu, Degelis ieklepoja. Kulns tūdaļ pieklājīgi apvalcājās:

— Saaukstējāties?

— Kur tu vasarā saaukstēsies! — Degelis atļāvās pajokot. — Tas jau drīzāk no putekļiem...

— He, he, no putekļiem!... — Kulns iesmējās sīku smieklīgu.

— Hi, hi! — viņam pievienojās Degelis.

Kulns nedroši ierosināja:

— Kā būtu, biedri vadītāji, ja mēs tos noskalotu?

Degelis pat nosvīda aiz prieka: «Zīvētina pati tiklā līen».

Pēc brītiņa kafejnīcā Kulns un Degelis, cenšamies viens otru paspēt, pasūtīja dzeramos un uzkožamos.

Drīz abiem vaigi pietvika, mēles atraisījās.

— Ventilācija nekur neder, biedri vadītāji, — teica Degelis, kad konjaka pudele bija tukša.

— Tiešam gan, biedri vadītāji, — Kulns pielēca kājās. — Ienācis priekšlikums atsvaidzināt atmosfēru!

Pēc draudzīgas stīvēšanās, kas maksās rēķinu, pirmais apkalpotājam naudu iedeva Degelis.

Pievakārē, nemitīgi viens otru cildinādami un balstīdami, Degelis un Kulns ielīgoja restorānā. Te viss gāja gludi. Feliksa Degeļa kaillais galvvidus ļaistījās aiz sajūsmas. Laimes pārpilnībā ziedēt ziedēja Kulns. Viņš jau iztēlojās, kā aizvedīs uz Ropiem pilnu portfeli ar rītenīšiem, atspēritēm un citiem pulksteņu smalkumiem. Tādas pašas ainas radījās arī Degelim.

Pēc stundas, kad ceturta pudele bija iztukšota jau gandrīz līdz dibenam, Kulns aizveda Degeli dejot. Pateikdamies Degelis nopirka pudeli šampānīša un ielēja to saksofonīstam taurē.

Pusnaktī abi vadītāji, viens otram palīdzēdami, izrāpās no strūklakas baseina un kopīgi uzdziedāja:

— Iedzer nu, brālīt,

Es iedzeršu!

Kad vajadzēs inksāt,

Es aiz-ie-šu!

— Mājiens! Cik smalks mājiens! — Degelis saberzēja rokas.

— Nu ir īstais laiks dot, kamer nav pārdomājis!

Viņš apkampa Simu Kulnu un legrūda tam svārkus kabatā sauju naudas zīmju.

Sajutis savā kabatā roku, Kulns uzreiz aptvēra, kas par lietu. Durvis arī viņš veikli ielaida kolēģim kabatā žūksni čaukstošu papīru.

... Tagad mūsu pārvaldē gatavojas biedru tiesa. izskatāmas reize divas lietas: pirmajā prasītājs ir Sims Kulns, bet atbildētājs — Feliks Degelis. Otrajā prasītājs ir Feliks Degelis, bet atbildētājs — Sims Kulns.

Abās lietās vainīgajiem jāatbild par kukuļošanu un krāpšanu.

V. MISEVICS

ŠIS UN TAS

«Mesaprotu, kāpēc es nekad neatceros cilvēku sejas,» — domāja Ventors priekānīks. Viņš aizmirs, ka, sarunādami ar apmeklētājiem, nekad ne- skatās tiem vīrsū.

*

Sēde, kas notika vecās telpās, deva neapaidītu labumu: cigarešu dūmi iznīcināja blaktis, kas bija savairojušās mikstajās mēbelēs.

*

Pilsons, tikko izkāpis no autobusa, sūdzējās savam paziņam:

— Tu nevari iedomāties, cik pilns bija autobuss! Man vēl laimējās dabūt sēdvietu, bet sieva ar bērnu visu ceļu nostāvēja kājās...

*

Humorists aiz skaudības dabūja infarktu: biedru tiesas sēdē, kur apsprieda sīkas intrīgas un tenkas, klātesošie smējās daudz vairāk nekā viņa komēdiju izrādēs.

— SO GLEZNU NEPĀRDOŠU NEVIENAM!
— SKAIDRS, NEVIENS JAU ARĪ TO NEPIRKŠ!

A. Cvirka zīm.

— DZIVZOGS.

R. Paļčauska zīm.

Vakars bija ļoti skaists. Lēni krita lielas sniega pārslas. Pēkšņi līrīgo ziemas noskaņu pārtrauca kiledzieni un smiekli. Kāds vidusskoleinīks uzjautrinājās, apmētādams ar sniegu garām ejošus bērnus un sievietes. Viņam pievienojās pulciņš pusaudžu.

Pedagoģisku nodomu plīns, metos jautrajā barā. Mazie pajuka uz visām pusēm kā zvirbuli, taču man laimējās notvert pašu barvedi. Tā kā cīti pedagoģiski panēmleni tobrīd prātā nelenāca, izmantoju pašu vecāko un vienkāršāko: sakēru barvedi aiz apkakles un iegrūdu kupenā. Šis uzreiz palaida negantu blāvienu:

— Milicijal Glābiel!

Un milicija bija klāt. Situācija acumirkli mainījās. Brašs uniformēts vīrs taqad sagrāba mani aiz apkakles.

— Paklausieties, ko jūs te darāt?

— Audzinu huliģānu, — par spīti aizdusaj lepmi atbildēju.

— Viņš neaudzināja, viņš ļaunprātīgi izmantoja spēku! Lai mani audzina skola, bet viņš tā nedrīkst! — nikni spīdēja barvedis.

— Pareizl — viņam piebiedrojās arī kāds sievišķis. — Kā viņam nav kauna bērnu sist! Tādam — piecpadsmit diennaktis vēl par maz...

— Viņš uzbruka garāmgājējiem, — mēģināju paskaidrot.

— Nu jau, nu jau, tāds puisītis uzbruks šitādam tēvainim... — nīrgājās sievišķis.

— Jā, spēku ļaunprātīgi izmantot nedrīkst, — autoritatīvi piebilda amatpersona. — Iesim uz nodāju!

To padzirdējis, puisēlis izgaista kā sniegs pavasarī. Bet man bija gara un nopietna saruna ar kārtības sargiem, līdz beidzot viņiem iestāstīju, ka tā ir pirmā reize, ka līdz šim vēl ne reizi neesmu nedz tlesāts, nedz sodīts.

— Aizsūtīsim materiālus uz darba vietu, lai jūs tur audzina, — galu galā kārtības sargi apzelojās.

Pēc šī gadījuma nekādos audzināšanas pasākumos vairs neieļāzās — tas ir pārāk bīstami!

G. ADAITIS

Uēdera kults

P. GAULE

Ja «Volga» un mājiņai

naudiņu krājat,

Nav jābūt jums

tievam kā skalam.

Tad atļaidiet jostu,

jo miesa ir vāja,

Un piebāziet mēgu

līdz malām.

Savs namiņš un «Volga»...

Ha, kas jums to deva?

Ja ķers,

tad kā baznīcā — āmen!

Bet vēderu treknu

teu konjiscēt nevar,

Un restēs to

neierāmēs.

Jā, vēders — nav «Volga»,

kas degvielu prasa.

Tas neduras acis uz ceļa.

Tam runa un konjaka glāzīte maza —

Un priecīgs pa dzīvi viņš vefas.

Bet, ja nu no tortēm

to sajūti slimu

Un ruc viņš

un dzenā pret vēju,

Tad gaiskuģi iebāz

un aizved uz Krimu,

Lai ūdeni atveldzējas.

Un atkal būs ēstgriba

gluži kā vilkam,

Tu dzersi

un ēdīsi —

plīstot.

Gan tilara stilbu,

kas maigāks par ilgām,

Gan franču konjaku isto.

Par «Volgu» un mājiņu —

atskaiti gādā,

Teu citādi

pazudīs abas.

Bet gudrs ja esi —

ar galviņu strādā,

Un iegūto

vēderā sabāz.

Ar pasaules godību

tagad nav lāga,

Nekur vairs nav mierīgas ostas.

Lūk, tālab —

lai dzīvo

apaļas māgas!

Lai palaižam

vaļīgāk

jostas!

Atdzejojis H. Heislers

BEZ VĀRDIEM!

V. Veblauska zīm.

XX GADSIMTA PIRĀTI.

F. Samuka zīm.

Sadziņa

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Tā kā amerikāņu bērniem televīzijas filmu pārraižu laikā patiek šaut uz šo filmu varoņiem, kāda Ņujorkas firma sākusī ražot televizoru ekrānus no īpaša bruņstikla.

* * *

Lansinga kažokādu velkals Mičigānā (ASV) nesen ievietoja laikrakstos šādu sludinājumu: «Vakar mēs publicējām paziņojumu par mūsu miļā šefa nāvi. Siltāki par visiem nekroloģiem tomēr ir un paliek mūsu ražotie augstas kvalitātes ūdeņu kažoki...»

* * *

ASV armijas jaunkareivis Albans Dezbijis nopirka vecu lielgabalu, plekabināja to pie sava limuzīna un braukāja pa Losandželosas ielām. Kad policisti jautāja, ko viņš ar šo lielgabalu domā darīt, jaunkareivis atbildēja: «Dienests ASV armijā ir smags un garlaicīgs... Kazarmās pārāk daudz cilvēku... Es nopirku lielgabalu, lai kļūtu neatkarīgs...»

ADENAUERS ATVADĀS

— Un šo te nododiet jaunajam kancleram!

Zinādama, ka ābols nekrīt tālu no ābeles, ASV 7. okupācijas armijas pavēlniecība piesūtīja Manhelmas (Rietumvācijā) rūpniecības un tirdzniecības palātai rakstu, kurā brīdina neizsniegt amerikāņu karavīriem lielus preču daudzumus uz parāda.

Kādreizējais pasaules čempions boksa amerikāņu nēģeris Ōzo Luiss nesen bija spēlēts meklēt jaunu darbu. Viņš to atrada kādā Lasvegas naktsklubā. Kopā ar dejojāju Peru Beiliju 49 gadus vecais atlēts tur dejo «Bokseru deju».

* * *

...Uz sārta, smaržīga papīra uzrakstītā vēstule sākās ar uzrunu: «Mīļais!... Rakstītāja, kāda Lisija, izteica vēlēšanos atjaunot vecu draudzību.

Šo vēstuli saņēma 14.000 vīru no tirgotāju un rūpnieku aprindām. Rezultātā notika 14.000 ģimenes skandālu. Daļa sievu iedegās atreibības kārē, citas mirka asarās, pārējās bija zaudējušas mieru zīpkāres dēļ.

Galū galā noskaidrojās, ka vēstuli sacerējis, pavairojis un nosūtījis adresātiem kādas auto-

firmas reklāmu dienests, lai šādā oriģinālā veidā plevērstu varbūtējo pircēju uzmanību šīs firmas automašīnām.

Taču, kā ziņo laikraksts «Humanité» (Francija), sekas reklamai bijušas tādas, ka firmai vairs neesot nekādas vēlēšanās līdzīgu kampaņu atkārtot.

* * *

Kāda Ņujorkas restorāna sienu grezno šāds uzraksts: «Nav slikti, ja jūs dzerat kā zivs, bet tādā gadījumā jums arī jādzer tikai tas, ko dzer zivs.»

«Pat profesori nav spējuši atšķirt pērtiķu darbus no abstrakcionistu darbiem,» vispasaules psihoanalītiku kongresā Stokholmā paziņoja Dr. Erihs Zimenavs.

* * *

Sajās dienās Ņujorkā atvēra salonu, kur «brīvās pasaules» brīvās dāmas var pielaikt kažokādas uzacis. Šo uzaču izqudrotāja ieteic dienā valkāt roņādas bet vakarā — ūdeņu un sarmuļu ādas uzacis.

Pa «DADŽA» pēdām

Sakarā ar žurnāla «Dudzis» 17. numura publicēto rakstu «Pamatīga izolācija» Galvenas enerģētikas un elektrifikācijas pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Pumpurs mums raksta, ka Valkas rajona kolhozā «Kalna straume» elektrifikācijas darbus 1962. gadā izpildījis Enerģētikas celtniecības tresta Aglonas celtniecības-montāžas pārvaldes Viļakas iecirknis.

Par sliktu darbu organizāciju, kas aizkavēja transformatoru apakšstacijas nodošanu ekspluatācijā, darbu vadītājs b. Ulmanis no darba atlaists.

Aglonas celtniecības-montāžas parvalde apņēmusies transformatoru nodot ekspluatācijā līdz š. g. 6. novembrim.

*

Atbildot uz feletonu «Pētījumi senos rakstos», kas bija publicēts mūsu žurnāla 17. numurā, Latvijas TSP Papīra un kopapstrādāšanas rūpniecības pārvaldes priekšnieks b. Vimba paskaidro, ka finiera rūpnīcā «Latvijas bērzs» jau iekārtotas un nodotas ekspluatācijā atbilstošas telpas, kurās, uzlādējot elektrokaru akumulatorus, vairs nebūs jābaidās no eksplozijām.

*

Nesen «Dadža» redakcija saņēma sūdzību par nekārtībām Ergļu pensionātā.

Kā mums ziņo Latvijas PSR Sociālās nodrošināšanas ministre b. Pihele, sūdzībā minētie fakti daļēji apstiprinājušies. Trūkumi pensionātā un pasākumi to novēršanai apspriesti šā gada 31. oktobrī. Bez tam ministrija uzdevusi Madonas rajona Sociālās nodrošināšanas nodaļai parcelt Ergļu pensionāta direktora sievu citā darbā.

«Strēle», Sofija

— Ko jūs pieņemsiet pirmo, doktor! Mariju Terēzi, Napoleonu vai viņas augstību Monakas princesi!

ĀRZEMJU HUMORS

FLAČARA • DE LACH •
PAESE SERA • PUNCH •
VIE NUOVE

— Ja sievai kļūta nepiestāvēs, vai varēšu to apmainīt!

HOLIVUDĀ

— Vai jūs neatrastu man kādu mazu lo-
miņu savā nākamajā gangsteru filmā!

GĀGANU KARI

— Cienītais, man šķiet, ka jūs necināties godīgi!

Režisors: — Tas nav dabīgi. Met zemē!

— Ja tu tā, tad es eju atpakaļ pie mammas!

— Vai lasīt neprotat!

Журнал
«ДАДЗИС»
на латышском
языке
Nr. 22 (166) 1963.

Redakcijas kolēģija: J. Palkova (redaktore), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, J. Karnītis, R. Kovnats, J. Kipers, V. Mihaļovs, E. Rusmanis, V. Valdmāns. Tehn. red. V. Spīrģa. Laikraksta «Cīņa» izdevums, iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Vajņu ielā 2. Tālrūni: redaktoram 22-39-83, sekretāram 22-07-61, līdzstrādniekiem 22-18 28, 22-52-70, māksliniekiem 22-53-70. Iespiests Latvijas PSR Kultūras ministrijas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Saņemts 1. tipogrāfijā «Cīņa» Rīgā, Blaumana ielā 38/40. Parakstīts iespiešanai 1963. gada 6. novembrī. JT 26021. Pasūt. Nr. 3281. Papīra formāts loksne, 2,74. 72x108/8, 1 pap. Metlens 61.500. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

MAKSĀ 20 KAP.

— Džentlmeņi, laipni lūdzam!

77129

Ha-ha zīm.